

[Hanne Andersen]

terne og sygehusene må have rimelige vilkår, også i 1986.

Anker Jørgensen (S):

Jeg tager mest ordet for at tilbagevise nogle af de bemærkninger, der er faldet om og stillet som et spørgsmål om hvorfor socialdemokratiet egentlig rejste denne debat om vore sygehuse, og så disse, ikke bare antydninger, men direkte forklaringer om, at det er nok, fordi der netop blev forhandlet mellem Amtsrådsforeningen og kommunerne på den ene side og indenrigsministeriet på den anden side. Og så var der også noget med denne arbejdsnedlæggelse.

Når det gælder forhandlingerne, så er det da klart, at vi fulgte disse forhandlinger med stor interesse, fordi det er så vigtigt for patienter, for syge, for dem, der er skrevet op på ventelister. Så valgte vi selvfølgelig også det tidspunkt, hvor der var disse forhandlinger, i håb om, at når vi rejste sagen her i folketinget, kunne det påvirke de forhandlinger, der fandt sted. Det er da ikke uvigtigt, eller rettere det er vigtigt, at folketinget også markerer sin holdning til det, der foregår i vore amter, og til de rammer, disse meget stramme rammer, som regeringen har fastlagt for vort sygehusvæsen.

Derfor valgte vi at gå ind med en forespørgselsdebat og altså også foreslå en dagsorden, som burde kunne få almindelig tilslutning i folketinget.

Hvorfor burde den kunne få almindelig tilslutning? Jo, fordi den jo siger det, som regeringen har erkendt er nødvendigt.

Det, som regeringen har erkendt er nødvendigt i 1987, det vil regeringen ikke erkende nødvendigheden af nu. Vi er meget tilfredse med – eller i hvert fald finder vi, at det er acceptabelt – at regeringen for 1987 og 1988 er gået med til rammer, der er langt mere rimelige. Man har med andre ord bøjet sig for Amtsrådsforeningens argumenter, og man har – for nu at sige det så venligt som muligt – også taget et hensyn til det, som socialdemokratiet gang på gang har givet udtryk for. Men det, man ikke har taget hensyn til, det er det, der er helt aktuelt, det er her og nu. Det er spørgsmålet om 1986-rammen, der jo er ekstraordinært stram, og som altså ikke er tilfredsstillende på nogen måde, og hvor man også bibeholder f.eks. straffe-

foranstaltningerne, dette med, at man skal indbetale til staten 100 pct. af eventuelle overskridelser. Det er ærlig talt en meget hård fremgangsmåde, når man allerede principielt har bestemt sig for, at der er grund til at opregulere, altså bare først i 1987 og 1988.

Jeg mener, man må slå fast, at man ikke kan reducere ventelisterne bl.a. ved at henvise til, at der skal mere ambulans behandling til. Det er da metoder, man kan anvende, og som er udviklet i stigende grad, men som ikke kan løse problemet. Vi får ikke opereret hofterne ved at henvise til, at man skal bare lave mere ambulans behandling.

Derfor er det beklageligt, man ikke tager konsekvensen af den indstilling, man faktisk er kommet til i en aftale med Amtsrådsforeningen for 1986. Det er et prestigespørgsmål. Regeringen vil ikke give sig på denne sag, og samtidig betyder det, at ventelisterne bliver længere og længere; der kommer et hul, som ikke bliver nemt at udfylde på et senere tidspunkt. Vi kommer i en situation, hvor vi virkelig kan tale om, at man er kommet bagud, og at Danmark ikke kan følge med i den rimelige og gode behandling af patienterne, som vi jo ellers roser os så meget af.

Her kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg er enig med hr. Poulsgaard, når han i radioen i lørdags sagde, at vi har et aldeles udmærket og strålende hospitalsvæsen, men at det, der er ved at ske, faktisk er; at man prøver på at lave det så dårligt på hospitalerne, i hvert fald i 1986, at man får et efterslæb i lang tid fremover – det drejer sig jo også om 1985 og 1984. Og et dårligt offentligt hospitalsvæsen befordrer mulighederne for, at det kan blive mere acceptabelt med private hospitaler. Også ud fra denne ideologiske synsvinkel skal besparelserne og nedskæringerne efter min mening ses.

Her vil jeg gerne sige, selv om det måske er en lidt letbetent bemærkning, at hr. Poulsgaard var inde på, at det nu engang er sådan, at nogle kører i Mercedes og nogle kører i Folkevogn. Ja men det er netop det, vi ikke vil have, når det gælder vores sygehusvæsen. Når det gælder vores behandling af patienter og syge, vil vi meget gerne have, for nu at fortsætte sammenligningen, at vi alle sammen kan køre i Volvo, altså at vi alle sammen kan få en behandling, der kvalitetsmæssigt er af en høj standard, og således at